

Hoe komt Nora zo antipathiek?

Theater

Nora, door Toneelgroep Amsterdam.
Gezien 9/11 Stadsschouwburg Amsterdam.
T/m 7 feb. Inl.: tga.nl

●●○○○

Door RON RIJGHARD

De voorstelling *Nora* van Toneelgroep Amsterdam begint met de winkeltassen van de vrouw uit de titel. Nora is wezen shoppen en ze praat gretig, hard, snel en non-stop over het uitgeven van geld. Als ze na tien minuten een bitterkoekje eet, ben je blij dat ze haar mond even houdt.

Ook daarna is wat deze vrouw zegt en hoe ze het zegt aanstellerig en gemaakt. Haar gedrag is grillig en elke

verandering van haar gemoed lijkt uit het niets te komen. Is dit de Nora van Ibsen? Hoe is het regisseur Thibaud Delpeut toch gelukt deze klassieke, fascinerende heldin uit de toneelliteratuur zo antipathiek en oninteressant te maken?

Aan hoofdrolspeelster Halina Reijn ligt het niet. Die gooit haar grootse talent in de strijd om te kieren, te miauwen, te schreeuwen en onderdanig te zijn. Als het over haar overleden vader gaat, glanzen haar ogen ontroerd. Indrukwekkend, maar het verdwijnt allemaal in het zwarte gat van de bedoelingen van de regisseur. Delpeut wendt zich af van Ibsens moeizame emotioneel ontwakken van een vrouw en legt de nadruk op het verhaaltje, van een vrouw die

schulden maakt, dat geheim houdt voor haar man en daarvoor zal boeten. Dat verhaal is nu glashelder, als een plotje uit een politiserie, maar alle kleur en nuance is uit het personage geknepen.

Koddig is hoe luide orkestrale muziek scharnierpunten in het plot begeleidt. En ongemakkelijk is de samenstelling en spelregie van het ensemble acteurs, die leidt tot onbegrijpelijke onderlinge verschillen. Zo staat Bart Slegers als schuldeiser van Nora met zijn bronzen stemgeluid omfloerst Vlaams te fluisteren, terwijl Janni Goslinga als vriendin in elke situatie dezelfde Hollandse zakelijke toon aanslaat. Voor 's lands grootste toneelgroep is dit een onwaardige voorstelling.